

ԲՀԱԳԱՎԱԴԴԻՏԱ՝ ԿԱՄ ԵՐԱՆԵԼՈՒ ԵՐԳԸ.

(Շարունակութիւն)

ԺԲ.

Արջունան խօսեց.

Նոքա որ Եօգայով միացած միշտ ծառայում են քեզ,
և նոքա որ Անբաժանելուն և Անտեսանելուն են հետևում,
ովքեր աւելի լաւ են ճանաչում Եօգան:

Կրիսեան խօսեց.

Նոքա որ ինձ նուիրելով իրենց միտքը, անդադար ծա-
ռայում են ինձ լի ջերմեռանդ հաւատքով, նոքա ինձ համար
դերադոյն Եօգիներն են:

Բայց նոքա որ ծառայում են անբաժանելի, անտեսա-
նելի, անդգալի, ամենուրեք, անիմանալի, դերադոյն, անշար-
ժելի, անփոփոխելի էակին,

Ու նուաճելով իրենց ղգայարաններն ու հաւատարակչիւ-
պահելով իրենց միտքը՝ հրճւում են համայն էակների բարօ-
րութեամբ, նոքա էլ հասնում են ինձ:

Ծանր կը լինի իրենց պատիժը, եթէ իրենց միտքը հե-
տապնդի Անտեսանելուն. որովհետեւ Անտեսանելու ընթացքը
դժուար է մարմնաւոր իրերով ըմբռնել:

Նոքա որ բոլոր գործերից ինձ համար հրաժարուած են
ու անդադրում Եօգայով միմիայն ինձ են նայում ու ծա-
ռայում,

Նրանց ես փրկում եմ շուտով մահուան հետևանքների
այս ծովից, որովհետեւ նոքա ինձ են հետևում մտքով:

Ի՛նձ յանձնիր ուրեմն քո միտքը, իմ մէջ հանդստացրու
քո բանականութիւնը, և դու շուտով կը բնակուես իմ մէջ
անտարակոյս:

Եթէ դու քո միտքը ինձ յանձնել չես կարող հաստատուն
կերպով, այն ժամանակ յարատեւութեան Եօգայով աշխատիր
ինձ հասնել:

Եթէ յարատեւութեան ևս ընդունակ չես, գործի՛ր միշտ
իմ կամքով, և գործելով միայն ինձ հաճելի գործեր, դու կը
հասնես կատարելութեան:

Իսկ թէ այս էլ անկարող ես կատարել, դարձիր Եօգային.
և բոլոր գործերից հրաժարելով՝ ընկճի՛ր քեզ:

Որովհետեւ յարատեւութիւնից աւելի լաւ է դիտութիւնը.

գլխաւթիւնից աւելի քարձր է հայեցողութիւնը. հայեցողութիւնից աւելի քարձր է դործերից հրաժարումը. և հրաժարումը մօտ է երջանկութիւնը:

Ոչ մի էակի համար ատելութիւն չունեցող, բարի և
ողորժման, առանց կատարութեան, առանց պատուախնդրու-
թեան, հաճոյքի և նեղութեան առաջ անտարբեր, համբե-
քաւար,

Աւրախ, միշտ Նոդայցով միացած, անձնի շխան, հաստա-
տակամ, միտքն ու քանականուիւթիւնը ինձ յարած և ինձ ծա-
ռադող սննդ իմ սիրելին է:

Նա, որ չի խռովում աշխարհը և նա, որին աշխարհը չի խռովում, նա որ սւքախուժիւնից, քարկուժիւնից, երկիւղից և սարսափից ազատ է, նա էլ իմ սիրելին է:

Առանց յետին մարի, մարուշ, ճարտար, անտաքբեր, ան-
խոսի, բոլոր ձեռնարկած գործերից հեռու և ինձ ծառայող
մարդը նույնպէս իմ սիրելին է:

Ո՞վ չի հրճւում, չի աւաւում, չի տխրում, չի ցաւում,
չաջակութեան ու անյաջողութեան մէջ անտարբեր է ինձ ծա-
ռապէտու համար, նա իմ տիրելին է:

Սնտարքեր գէպի թշնամին ու բարեկամը, գէպի պատիւն
ու անպատուութիւնը, գէպի ցարաք, տաքք, հաճոյքն ու
սուրբ, ազատ քանկութիւնը,

Անասիրեր գէպի նախասանդն աւ գաղտնասանդը, լաւհէտը,
միշտ գտնուող, անասուն, հաստատամիտ, ինչ ծառայող
մարդը իմ սիրահարն է:

Ասցա՛յ եղբայրս որ անմահութեան խնայողքն, ինչպէ՛ս ասացի՛ք,
մասնակցութ՛ի ինչպէ՛ս անող հասարակութ՛ի և իմ՛ մասին միայն
մասնակցութ՛, ո՛րով իմ՛ անմահութիւնը ծառայեցաւ:

Այսինքն փերցանում է Քաղաքապետի² և քաղաքապետի
գլխի³ ուրիշ անուններ է փառանում⁴ եղանակ:

44

Wiederholungsfragen

16.11.1944
16.11.1944

1. The first part of the paper discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions.
 2. It also covers the various methods used to collect and analyze financial data.
 3. The second section focuses on the role of accounting in decision-making processes.
 4. This includes how financial statements are prepared and how they are used by management.
 5. Finally, the paper concludes with some thoughts on the future of accounting and finance.

Թէ ինչ է նիւթը, իր յաակութիւնները, իր ձեռքոյն
թիւնները, իր ծագումը, թէ ինչ է միայրը և իր հարողութիւն-
ները—դրանք սովորիւ ինձանից համառօտակի:

Իմաստունները շատ անգամ զանազան երգերի մէջ եր-
գել են այս նիւթերն առանձին առանձին, նոյնպէս Արմէնա-
նական Սիւտրաների մէջ, որոնք խոսում են որ դատում
պատճառների մասին:

Կահիների մեծ սկզբունքները, ետը, բանականութիւնն ու
վերացականը, տառնեմէկ զգայարանները և հինգ զգայու-
թիւնները,

Յանկութիւնը, աակութիւնը, հանգքը, ցուր, երեւ-
կայութիւնը, հասկացողութիւնը, խորհրդածութիւնը,—ահա
նիւթը համառօտակի իր ձեռքոյնութիւններով միասին:

Համեստութիւնը, անկեղծութիւնը, հեղութիւնը, համ-
բերութիւնը, շիտակութիւնը, ուսուցչի յարգանքը, մարքու-
թիւնը, հաստատակամութիւնը, անձնի շիտակութիւնը,

Զգայութեան մէջ անտարբերութիւնը, անկասկածու-
թիւնը, ինչպէս և ծնունդը, մահը, ծերութիւնը, հիւանդու-
թիւնը, ցուն ու մեղքը նկատի ունենալը,

Անձնագոհութիւնը, շարուել դուռի, կոտջ, տան և այլ
իրերի, մշանջենաւոր հողեկան անտարբերութիւն ցանկալի և
անցանկալի բաներում:

Ինչ հետ միշտ Նոգայով միացած հաստատուն ու ջեր-
մեռանդ պաշտամունքը, մենաւոր մի վայրում առանձնու-
թիւնը, աշխարհային հանգքներից բաշուելը,

Գերադոյն հողու յաւիտենական հանաշողութիւնը, երշ-
մարտութեան հանաշողութեամբ ձեռք բերուած հայեացքը,
ահա ինչն է կոշւում գիտութիւն. որա հակառակը արհու-
թիւնն է:

Ինչ որ պէտք է գիտենալ ես կը պատմեմ քեզ, որը սո-
վորելով անմահութիւն է նաշակում մարդ: Անակիդքն ու
գերադոյն Բրահման ոչ էութիւն է, ոչ անէութիւն:

Ամենուրեք ձեռք ու սաք, ամենուրեք աչք, գլուխ ու
դէմք, ամենուրեք լսողութիւն, նա մնում է աշխարհում
առն ինչ ընդգրկելով:

Ինչ զգայական հարողութիւնները լուսաւորում է նա՝
առանց ոչ մի զգայարան ունենալու: ամենից անշատ, ա-
մենից նեցուկն է նա: առանց եղանակի՝ թափանցում է բո-
լոր եղանակները:

Կահիներից ներս է ու դուրս է, շարժուն է ու անշարժ,
իր անտարբեան պատհասով աննկատելի է, թէ հեռուից և
թէ մօտից:

Առանց բաժանուէլու էակների մէջ՝ բաշխուած է նա նոցա մէջ. էակների տածիչ՝ նրանց նա իր մէջ է ծծում ու արձակում:

Լուսաւորներ լոյսն է խաւարից այն կողմ: Գիտութիւն, գիտութեան առարկայ, գիտութեան նպատակ, ամէնքի սրբաւորումն է նա:

Ահա այս է Նիւթը, Գիտութիւնը և գիտութեան առարկան համառօտակի բացատրած: Իմ ծառան սովորելով սրանք՝ իմ էութեանն է հասնում:

Գիացիք թէ Բնութիւնն ու Առնական զօրութիւնը՝ անսկիզբն են երկուսն էլ. փոփոխութիւններն ու եղանակաւորումները բնութիւնից են ծագում:

Մարմնաւոր գործողութեան մէջ գործիչ պատճառը բնութիւնն է. Առնական զօրութիւնը հաճոյքն ու ցաւն զգացող պատճառն է:

Որովհետեւ Առնական զօրութիւնը Բնութեան մէջ մնալով զգում է բնութիւնից ծնած եղանակաւորումները, ուստի ձգակելով այս եղանակաւորումներին՝ մի բարի կամ չար արգանդում ծնւում է:

Հանդիսաւոր ու ազգարար, տածիչ, զգացող, մեծագոյն տէր, գերագոյն հոգի բնակուած մեր մարմնում. ահա գերագոյն Առնական զօրութիւնը:

Ով ճանաչում է Առնական զօրութիւնը, բնութիւնն ու իր եղանակաւորումները, ինչ պայմանի մէջ էլ լինի, նա այլ ևս չի վերածնիլ:

Ոմանք տեսնում են Հոգին իրանց անձում ու իրանց անձի համեմատ. ուրիշներ բանապաշտ ինքնահայեցողութեան Եօգայով, ուրիշներ Գործի Եօգայով:

Իսկ ուրիշներ անգէտ լինելով՝ սովորում են ուրիշներից ու գործադրում. սորա բոլորը Աստուածային գիտութեան անձնատուր՝ աղատում են մահուանից:

Երբ ծնւում է մէկը՝ շարժուն կամ անշարժ, գիացիք թէ նա Նիւթի և Նիւթի գաղափարի միացումից է առաջանում:

Ով հաւատարապէս բոլոր էակների մէջ տարածուած է ընդունում այս գերագոյն սկզբունքը, և նոցա կորուստի ժամանակ անկորուստ, նա ճիշտ է տեսնում:

Միշտ նոյն և ամէն տեղ ներկայ համարելով այս սկզբունքը, նա չի մեղանշում ինքն իրան և մանում է գերագոյն ճանապարհը:

Ով մտածում է թէ բնութիւնը գործողութեանց գործիչ պատճառն է միշտ, և իր անձը անգործ է նա ճիշտ է մտածում:

Իսկ խաւարը՝ ծնած ագիտութիւնից ու խռովիչ բոլոր հողիւների, կապում է նրան ապշութեամբ, ծուլութեամբ և թմրութեամբ:

Ճշմարտութիւնը քաղցրութեամբ է գրաւում, բնազդը գործով, իսկ խաւարը ծածկելով դիտութիւնը՝ գրաւում է ապշութեամբ:

Ճշմարտութիւնը ծնում է բնազդի ու խաւարի պարտութեամբ: Բնազդը խաւարի ու ճշմարտութեան պարտութեամբ, իսկ խաւարը ճշմարտութեան և բնազդի պարտութեամբ:

Երբ բոլոր գոնեից մեր մարմնի մէջ թափանցում է դիտութեան լոյսը, այն ժամանակ ճշմարտութիւնը հասունանում է:

Գործերի ձեռնարկութեան և առաջ տանելու եռանդը, անհանգստութիւնը, տենչանքը ծնւում են հասունացած բնազդից:

Կուրութիւնն ու անփութութիւնը, ապշութիւնն ու մոլորութիւնը ծնւում են հասունացած խաւարից:

Երբ ճշմարտութեան հասուն ժամանակ քայքայումն հասնում է մահկանացուի մարմնին, այն ժամանակ ճշմարտատեաների անարատ աշխարհն է գնում նա:

Երբ բնազդի ժամանակ է քայքայւում, վերածնւում է գործունեաների մէջ, իսկ երբ խաւարի մէջ է քայքայւում, վերածնւում է, մի տալուշ արդանդում:

Բարի գործի պտուղը կոչւում է ճշմարտ ու անարատ: Բնազդի պտուղը դժբախտութիւնն է, խաւարի պտուղը ագիտութիւնն է:

Ճշմարտութիւնից ծագում է դիտութիւնը, բնազդից եռանդը, խաւարից ապշութիւն, մոլորութիւն ու ագիտութիւն:

Երկինք են գնում ճշմարտագէտները: միջավայրում մնում են բնազդականները, իսկ ստորաբարձ խաւարամիտները դժոխքն են գնում:

Ով իմանում է թէ այս երեք Յատկութիւններից դուրս ուրիշ ազդակ չկայ, և թէ ո՞րն է այս Յատկութեանց դերագոյնը, նա իմ էութեանն է դիմում:

Ով անցել է մարմնի մէջ ու մարմնից առաջացած այս երեք Յատկութիւնները, նա ծնունդից, մահից, ծերութիւնից ու ցաւից ազատւում է և անմահութիւնը հաշակում:

Արջունան խօսեց.

Ի՞նչ նշան ունի նա որ այս երեք Յատկութիւններն ան-

ցել է, ի՞նչպէս է վարւում, և ի՞նչպէս է անցնում այս երեք
յատկութիւնները:

Կրիեցան խօսեց.

Ով ստուգութիւնը, գործունէութիւնը և մոլորութիւնը
չի ատում նոցա ներկայութեան ժամանակ, և նրանց բացա-
կայութեան ժամանակ նրանց չի ցանկանում,

Եւ իբր օտար հանդիսատես է լինում Յատկութեանց
զարգացման և չի յուզւում, ու «Յատկութիւններն ընթանում
են» ասում ու հեռանում է հանդարտութեամբ,

Անտարքեր դէպի հաճոյքն ու ցաւը, անձնիշխան, որ նոյն
է համարում հողի կոյտը, քարն ու ոսկին, հաւասարակշիռ
ուրախութեան ու տխրութեան, գովասանքի ու անարգանքի,

Պատուի ու նախատինքի, բարեկամի ու թշնամու մէջ,
որ իր բոլոր գործերից հրաժարուած է, նա անցել է Յատկու-
թիւնները:

Ով որ ինձ անփութութեւի պաշտամուկների Եօդայով ծառա-
յում է, նա այս երեք Յատկութիւններն անցնելով Բրահմայի
էութեան հաղորդակցում է:

Որովհետեւ ընակարանն եմ ես Բրահմայի, ու անայլայլ
անմահութեան, ու յաւիտենական արդարութեան, ու ան-
վախճան երջանկութեան:

Այսեղ վերջանում է Բհագավադգի՛տա՛յի տասնչորսերորդ
գիրքը, որի անունն է երեք Յատկութեանց տարբերութեան Եօդա:

(շարունակելի)

Հ. Աճառեան

